

садржај:

дана котуралъка

међународни конкурси

кањишки сокаци

креативна слагалица

дана котуралъка

Не умем да пишем биографију. Кажу, лако је то. Постоји одређени образац. Прво си се негде родила.

Да, родила сам се сасвим случајно у Београду једног септембра 1964. године. Онда сам свој живот и школовање наставила у Суботици, студије и постдипломске студије завршила у граду Новом Саду. А сад пребирам своје дане у варошици поред реке Тисе. У Кањижи.

Шта су наше игре у детињству? Нејасно сећање на нешто што је било, или бар могло бити Или слутње нечег што ће бити, или би могло да буде Или можда само пука игра случаја у коју ми, увек склони да у свему тражимо законитост и логику, уносимо ред и смисао који, ствари, не постоји

(Иво Андрић. *Знакови поред пута*)

Пред вама је, драги читаоци, књига захвалности коју дугујем свим својим ђацима и њиховој креативности. Да није њих, не бих имала радост детета у себи све ове године.. Нису стали сви записи, али они постоје у свеукупности наших заједничких часова предмета који се зове Српски језик и књижевност.

ваша наставница Биљана

ЛИТЕРАРНИ КОНКУРСИ

међународни

Учествовали смо 2018. године на 32. "Сусретиима пос Старом маслином" у граду бару. Наш ученик Павле Сорайћ је освојио 3. место на међународном литерарном конкурсу "Сан и јава Старе маслине".

“Сан и јава старе маслине”

Сања стара маслина често

Како је свет некада био много лепше место.

Међутим, није она крива,

иако има гранчице мира.

Маслина, прелепо дрво,

кад прођеш крај ње, мораш застати прво.

Има богат плод, за цео наш људски род

Маслина је сад одрасла и стара

Остала је без својих другара.

Али, човек може маслину да збрине

и учини је лепшом од своје околине..

Маслина ће онда човеку вратити

и својим даровима га позлатити.

Павле Маодуш, 8.а

“Сан и јава старе маслине”

Биле су то те посебне године, тачније, 2008 година. У то време, све је некако било опуштено, Тадашњи проблеми чак и нису били проблеми. А поврх тога је било и забавно. Другачије је сијало Сунце,, пријатније је дувао ветар, пролеће је било мекше, небо је било лепше.

Е, тај април, када је цвеће цветало, живот се обнављао , дани се продужавали. и маслине су тада цветале. Била је једна посебна, баш у средини тог врта.

Око ње је увек струјао неки необичан, помало хладан ветрић. Скоро као нежан звиждук. Необично, али изузетно пријатно. Цветови у крошњи су се лагано вијорили на ветру, попут заставица.. А испод те крошње, сваки дан у исто време у 17:50, уз исту песму, долазило је неколико младих људи, осмех им није силазио са лица. Уживали су проводећи време заједно , и свака песма коју су чило је била посебна. Испод крошње тог расветалог стбла маслине, вођени су разни разговори, расправе, смејало се и плакало.

То стабло је тамо одавно много људи је под њим седело. Стара маслина је видела и чула много тога. За њу, све су то биле само пролазне фигуре у космосу није се трудила да се за њих веже. Тако је било док се нису појавили млади из ове приче. Пре њих је маслина само слушала, а не и чула. Гледала је, али није желела да види. У људима је пре видела дозу искварености, а сада је ту била само љубав. и доброту. И волела је ове младе људе. И штитила их је.. Иако то нису знали, она их је чувала. Трајало је то данима, месецима , годинама...

Као што биљка увене, деца одрасту, тако и од младих постану стари. И све се некако промени. Мислила је маслина много о томе, и зато јој је тешко пало да се опрости од својих пријатеља. Када их је последњи пут видела, сви су имали неки тужан осмех на лицима. И више их није било.

Маслина је утонула у сан.

Прошле су године, дани, измењала се годишња доба, док једном стару маслину није променила позната песма.

Поново их је угледала. Вратио се април. Све је цветало. А песма је само ишла даље.

Ксенија Лазић, 8.а

“ Сан и јава старе маслине” (освојена трећа награда)

У Бару седи једна маслина стара

Пита се да ли је ово сан или јава

Испред маслине старе девојчица стоји

И весела, поче плодове да броји

Пред њу зрели плодови падаше

Одједном неки глас

То маслина моли за спас

Младо дете, помоћ ми пружи,

Сан и јаву моју удружи

Опаки снови мене море,
Муче ме до славне зоре
Маслина стара у сан се врати
Иако девојчица хтеде маслину упитати
Какви је то снови муче?
И зашто је јава к себи не вуче?
У Бару седи маслина стара
И још не зна
Је ли ово сан или јава?

Павле Сорайић, 8.а

“Жеље старе маслине”

Док је гледала у даљину,
Слушала је лепу тишину
Гледала је како таласе меље

И замишљала лепе жеље

Море јој је приче причало

И на Тису врло личило

Док су причали у весељу,

Маслина је рекла своју жељу

Желим да једном обиђем свет

И да погледам тиски цвет

Да видим земље друге неке

И да шетам поред реке

Све што су , морем виделе твоје очи,

Беле дане, црне ноћи

Хоћу и ја да видим

И другима да се свидим

Док је гледала у даљину,

Слушала је лепу тишину
Причала је мору своје жеље
И гледала свуд весеље.

Мријана Секулић, 5.а

“Сан и јава старе маслине”

Било једно маслиново дрво крај обале мора,
Израсла је прва
Никог овде пре ње било није
Поносна маслина године не крије

Маслину стару јава мучи
Жеља за путовањем у њој чучи
Снове сања, јаву живи
Путовањима она се диви

Вековима на мору испред ње бродови

На њима гусари, морнари, робови

Путовањима себи славу дали

Тужну јаву маслина у сну развали

Маслина стара у сновима против јаве се бори

Али свеједно, јава се створи

Да на обали стоји, то изгледа тако мора

Јава је увек од сна гора

Иван Вранић, 5.а

Учествовали смо и на 13. Међународном фестивалу дечије поезије
"Дечије царство" у Бањалуци, 2019. године

Мали Принц

Трчкара Мали Принц око планете

као мало дете.

А на планети Краљ, мало удаљ.

Принц био уморан,

па поче зевати,

а краљ севати:

- Еј, мали, не сме се зевати

пред Краљем краљевства овог!

Мали Принц ће тада тужно

да целу ноћ није спавао због планете ове.

Ал` Краљ разумети не хте,

или није знао за светове многе:

-Хајде, зевај још!

Ти си мали баш лош!

Геден Оклобџија, 8.а,

“ Небо ”

Вечно плаветнило нека ме обузме.

Падам у твоје брижно наручје.

Без трунке сумње

целом тежином тонем у тебе

Летим на крилима твојих облака

Губим се и полако нестајем

Одједном осетим да падам у бескрајну таму

Пропадам негде, ко зна где?

Пала сам.

Имам шта да видим

Док држим комадиће твоје у рукама,

Лице ми бива обливено горким сузама

Небо моје стаклено,шта те је повредило?

Скроз си се поломило...

Тузи мојој краја нема

У срцу моме олуја се спрема

Небо моје стаклено,шта се то десило?

Стакло твоје нежно

постаде као жилет оштро.

.На њ посекох се....

.Небо моје стаклено

Ксенија Лазић 8.а

“Моја Тиса”

У близини Тисе живим,

И много јој се дивим.

Сви јој прилазе, ал је се и боје,
Јер у њој вирови постоје

Тиса је брза река,
Ал има и чуда нека,
Као што сваког лета,
Она процвета.

Та река није само моја,
Него је и твоја,
Па зато добро упамти:
Не смемо је прљати!
Катарина Маодуш 5.а

“Киша”

Био је то леп и сунчан дан људи су се шетали улицама нашега града.

Одједном су црни облаци преплавили небо изнад зграда.

На улицама никог није било све се одједном стишало.

Чуле су се само капљице кише којих је било све више и више.

Киша је лила ко из кабла, а ходници зграда су тутњали .

Киша је ударала по прозорима кућа и заливала дрвеће.

Био је то летњи пљусак коме није било краја, киша је све јаче падала, али то није било све. Њу су пратили гром и муња.

Цела улица била је прекривена барицама воде изгледало је да никад неће бити краја том бучном и тамном дану.

Гром и муња нису хтели да се склоне, да напусте овај град и да оду сто даље од нас.

Киша је пљуштала, небо је било пуно светслећих шара.

Све док се киша није умирила, поново је почела да сипи и напoкoн сасвим стала, тамни облаци oтишли су за њoм.

Сунце је сијало кo да се ништа није десило.

Улице овога града биле су поново пуне кaо никад до сада.

Настасија Мандарић. 6.а

“Moј јунак”

Јунака свoг имам ја

То је светлост док

Сунце сја

Јунака свoг имам ја

Роса траве кoја цури низ ливаде

Док киша бруји

Јунак мој може бити

Лептир лепи док још спава

Из чауре му вири глава

Јунак мој ме увек чува

И кад ме за ногу

Уједе бува

Јунаци моји сви су ту

(Док ја спавам)

На окупу

Васкрсија Ковачевић, 7.а

“Тиса”

Ако дођеш у мој град малени,
Морам ти нешто показати
Да дођеш Тису видети
То ће ти се свидети!
Када дође време хладније,
Због ветра је лишће у Тиси,
Ветар све разноси!
Свеж ваздух са тополама игра,
Малих инсеката свугде има,
А од Тисе лепшег места нема!

Ако дођеш у мој град малени,
Морам ти нешто показати
Да дођеш Тису видети
То ће ти се свидети!
Катарина Видовић, 5.а

Учествовали смо и на Фестивалу дечијег стваралаштва "Уметник из школске клупе" који организује Библиотека у Лесковцу.2020 године.

„Моје мисли лете“

(Шта би било кад би било)

Шта би било кад би

Звезде на земљи ходале

А Месец би нам песме певао,

Ми бисмо с њим аплесали

И весело се смејали.

Шта би било кад би
Астронаут био дете
Све планете би обишао
И дохватио сунце.

Шта би било кад би
Летели до Јупитера до Венере
И око целе Васионе
Видели бисмо свашта
И доживели чуда.
Маја Грче, 5.а

“Мисли ми лете”

Ко песак у пешчаном сату ,
кад зрно по зрно цури,

мисли ми лете , мисли ми беже .

Свака у другом правцу јури .

У глави се мотају као рој пчела
и свака је гласна ко мотор под гласом ,
а кад замахне стартна застава бела
оду од мене парадним касом .

Тад лете по небу, роне у мору,
буду на латици хималајског цвета.
Ал негде се ипак , врате пред зору,
освежене лепотом света.

Лука Шомођварац 7.а

“Моје мисли лете”

Будим се јутрос, тешко и уморно,
У нади да овај дан буде нешто чудотворно.
Стижем у школу сама и опуштено,

чекај, што ме гледа љубоморно?

Нисам нарцис, ал' верујем у себе,

Мисли ми лете, помало се губе...

Време је за ручак, а и мало молбе,

„Сипај ми бако, своје чувене чорбе!“

Слигла сам кући, хоћу у кревет,

Али нека, спавање је после девет.

Ипак, треба стећи памет,

Која би требала да стигне и у кабинет.

Мисли ми лете, као славуји мали,

Који су пре домишљања донели

И доста ствари испевали,

А мени се брзо вратили.

Катарина Видовић, 7.а

“Моје мисли лете”

Из дана у дан моје мисли лете,
да посетим метрополе светске
далеке.

На крилима маште летећу ја,
да откријем све што моје срце
хоће да зна.

Лондон, Париз и бразилска песма,
следећа су моја неоткривена
места.

Културу нову и начин живота,
открићу ја за трен ока.

Након овог дивног лета
слетећу назад до свог кревета.

Теодора Мандарић 6.а

КАЊИШКИ СОКАЦИ

У општини Кањижа, расписују се традиционални Литерарни конкурси поводом Дана општине, и Дана Црвеног крста.

Дан општине

“Коме можемо бити захвални”

Захвална сам ја на свему,

Има више примера на ову тему.

Деки,баки што постоје ,

И разумеју бриге моје.

Не живе близу Кањиже,
А доласку се радују,
Јер кад сврате у Кањижу,
Доброту свима дарују.

Они су једном рекли,
Да су захвални и они мени,
Јер учиним да овај град,
Буде увек позитиван.

Али на крају,
Кад се сетим,
Захвална сам ја и Вама,
Јер читате моју песму сада,
Јер и Ви сте део овога града,
Па ми се ето чини,
Да је он много шаренији сада.

Катарина Маодуш, 7.а

“Моје омиљено место у мом насељу”

Поред Тисе јесен обухвата сво лишће

Из зелене постаје жуто

И пут краси свако јутро

Поред Тисе јесен ниже дивне

Кестенчиће и рујне кише

Јесен дрвећу облачи капуте црвене,

наранџасте, жуте

Тису хвата сваки дан дубок, миран сан

Дивно сунце које обухвата врхунце

Мути се у облачурке

“Овде ми је лепо”

Лепо ми је овде
у срцу мога града .

У цетру испред Унидома.

Када сунце сија и кад киша пада .

Скупимо се увек
испред старе зграде ,
па идемо на сладолед ,
да видиш параде .

Ни Вештак не могу
лако заобићи ,
кад се друштво сугу

тешко је отићи .

Вода хладна ,
Штранд светлуца .
Лети , за Тисом ,
моје срце куца .

Лука Шомођварац 8.а

“ Овде ми је лепо ”

У мом месту усред центра
постоји трг пун цвећа
тамо је моје омиљено место

на клупама, испод дрвећа.

Са другарима пуно времена проводим тамо,
око фонтане која светли ноћу
скејтом кружимо око ње,
нећу да вам сликам, али да вам опишем хоћу.

фонтана у разним бојама пршти и светли,
цвеће се шарени и мирише свуда,
посластичарница је пуна деце и људи,
ако ми не верујете, прођите туда.

Радован Супић 7.а

“Овде ми је лепо”

У овом граду маленом
сваки ћошак ми је дом

освојили смо цео град
али, најдражи је мали парк

и онда када падне мрак
и види се звезде крак
кроз центар и кроз парк
чује се дечији глас

сваког дана волим све више
што живим овде
и песму пишем
баш о томе

док шетамо између
зграда или дрва
увек смо ми срећни
срећа ми је прва

и када свратим са деком

слушам многе приче

како страдали су многи

док им народ кличе

и још ми деда вели

за споменик лепа, бели

јунаци су наши пали

да би нам слободу дали

ко бели галебови

адвокат, па и сликар

чари дају

ко нека слика

нашем завичају

Маријана Секулић 8.а

„Овде ми је лепо – моје омиљено место у насељу“

Кањижа је насеље мало и деца се у њему играју стално,
деца то воле пуно и не раде ништа друго.

Скупимо се да би се играли и мету циљали,
можда и неку другу игру као на пример лав прети тигру.

И ако је она мала пуно могућности нам је дала,
најлепше је на Тиси лети и време за игру ми пролети.

На Тиси маратон има и сви су брзи као чигра,
Једном сам био трећи и завршио сам га смејући.

Тамо одбојку играмо сви, ако хоћеш придружи нам се ти,
забавно је јако и дан прође само тако.

Волимо да се играмо и екипе да бирамо,
Тису много волим и стихове да кројим.

Забавно ми је песме да пишем и оловку да њишем,
да читам не волим много, можда по које слово.
Кањижа има пуно ствари и то ме јако мами,
Она ми је мила и у срцу велика сила.

Никола Билић 5.а (награда)

“Тиса”

Ако дођеш у мој град малени,
Морам ти нешто показати
Да дођеш Тису видети
То ће ти се свидети!

Када дође време хладније,
Због ветра је лишће у Тиси,
Ветар све разноси!

Свеж ваздух са тополама игра,
Малих инсеката свугде има,
А од Тисе лепшег места нема!

Ако дођеш у мој град малени,
Морам ти нешто показати
Да дођеш Тису видети
То ће ти се свидети!

Катарина Видовић, 5.а (награда)

"Крв живот значи" (литерарни конкурс Црвеног крста)

“Румени букет” (прва награда)

Заспала је моја драга

ал не сања дивне снове.

Грч на лицу,бол на челу,

гледам је ко љиљан белу.

Крај углавља цвећа букет,

црвени се, румени се,

кад би румен са нјег сишла

обојила час јој уклет.

Сена прође њеним челом

исмести се по врш ока.

живот тиња, образ бледи,

нови букет кружи телом.

Нови букет тихо тече

Уувенама моје драге.

Други букет, трећи букет...

Да дочека ново вече.

А ја седим крај узглавља.

Посматрам јој лице, чело,

Румен цвећа прелива се.

Ојачава нјено тело.

Лука Шомођварац, 8.а

“Крв живот значи”

Шта је то црвена? Црвена је једна топла боја, која може да значи неколико ствари. У неким случајевима означава нежна осећања, за која многи кажу да је мало компликовано. Понекад се користи и као ознака за хемијско једињење кеје за боју везује хемоглобин, Позабавићу се првим случајем.

Љубав. Стари Грци су разликовали неколико врста љубави. Мислим да реч *филија* треба да познаје сваки човек. Осећање које се именује њоме могло би све нас да повезује. Филија је, најједноставније речено, пријатељска љубав. Њу одликују једнакост и жеља да се другима помогне.

Саму љубав можемо исказати на мноштво начина. Загрљај, пољубац, осмех, чак и обичан поглед, може другима ставити до знања да нам је стало до њих. Љубав не исказују само акције, већ и речи, а понекад и сама тишина.

Има један гест, достојан сваке похвале. Кад другима дајемо оно што нам је најдрагоценије онда када је то њима најпотребније.. Када наше мало, постаје нечије пуно.

Црвена. Повезати уме.

Ксенија Лазих 7.а

“Крв живот значи”

Мени црвена боја улепшава дан! Мене црвена боја асоцира на љубав и срце!

Волим је јер са том бојом могу да урадим све што сам замислио. Волим је јер је јарка. Волим је, јер је лепа.

Волим црвене листове и волим црвене аутомобиле, и играчке, и маске за мобилне телефоне, и игеице које у себи садрже нешто црвено.

Само ми се понекад чини да црвено светло на семафору траје тридесетак секунди дуже од зеленог...али, пустимо причу, нека се она сама састави.

Хоћу мало, људи, да оставим време за себе, да осетим како душа дише и мирише.Најлепши су људи са вером у очима. Они се не боје лутања.Они знају да једна боја дарује другом највише, дарује му све.

Гедеон Оклобџија 7.а

"Крв живот значи" (прва награда)

Да урадиш ову ствар

најлепши је неком дар,

оном коме треба баш

своју крв да даш.

И није по среди

да то живота вреди,

некога хероја

назваће по теби.

Зато ти кажем

сада херој буди,

спасићеш животе

многих људи.

За похвалу је стварно

нову прилику за живот

људима да дамо.

Помозимо народу

да постане јачи,

не дужи ни часа

јер крв живот значи.

Маријана Секулић 8.а

"Моја школа има 120 година"

Данас нам је диван дан
нашој школи рођендан
школо драга, школо мила
сто двадесет година си напунила
цео дан се песма чује
ходницима одјекује
са тобом смо сваки дан
данашњи је посебан
певамо ти песму сви
најлепша си нама ти
срећан ,срећан диван дан
сто двадесети рођендан

Никола Билић, 5.а

креативне слагалице

Пред вама су радови настали током лексичких вежби, припрема за литерарне конкурсе, и кад смо заједно размишљали о речима и поступцима онеобичавања текста

Пробудимо успаване речи

“Чудесна птичица”

Птице су мале шарене лоптице којих има свуда по свету.

У свету постоји једна, само једна шарена птичица са прелепим абером. Ова птичица није природно добила абер, ова птица је некада била само једна мала девојчица са

прелепим абером. Девојчица је била под анатемом. Азо ова птица је била посебна по томе. Њени родитељи били су јако тужни и тражили су је свугде све док једном у једној шуми нису беганисали ту посебну птичицу, схватили су да је она њихова ћерка. Птичицу су понели кући и били су срећни до краја живота. Немојте мислити да је ово крај, аксер је птичица поново постала мала слатка девојчица.

Настасја Мандарић, 6.а

Играјмо се појмом интерактивне приче. Дата је почетна ситуација. Ученици бирају између три могуће опције за наставак приче (текстови објављени на блогу *Литерарна секција*)

А

Пут је био дуг и напоран. Због временских прилика, авион је слетео у Хановер. На том великом и модерном аеродрому случајно смо срели нашег пријатеља Мићу.

- Откуд ви овде?

Када смо му објаснили целу заврзламу око летења. Мићо нас је угостио у свом дому. Ту смо провели време до следећег авиона, који ће нас вратити кући.

Ова повест даје шансу и вама, драги наши читаоци. Доцртајте је...направите стрип од ње, или тако нешто.

Б

Наш авион је услед недостатка горива пао негде у португалско село. То је било веома далеко од било какве цивилизације. У селу двадесетак кућа, пет уличних светиљки(уствари, три нису осветљавале нимало ову мрачну ноћ), две фонтане, једна перионица, једна црква и једна продавница. Скоро као у неком филму.

Сељани су нас заробили. Наш живот је зависио од тога да ли пристајемо да им будемо поданици. Пристали смо.

Али...

В

Напокон смо стигли у Њу Јорк, дестинацију из снова. Велеград о ком се само може маштати. Две недеље смо уживали.

Трчали смо по Централ парку, сликали се поред Кипа слободе, попели се на врх Емпајер Стејт Билдинга и

уживали у чарима Тајмс Сквера и истраживали Бруклин. Вратили смо се кући.

А ви, допуните ову шетњу својим дијалозима, својим приповедачким умећем. Да би наша прича постала још боља.

“Попећу се на врх планине”

Бајка

Састали се Сан и Јава, причају о свету, новостима и о њиховим пријатељима. Сети се Јава старе маслине. Најбоље и најстарије особе коју су упознали. Али и најусамљеније. Била је врло усамљена, долазили би јој у посету само када би неком нешто требало, неки савет или њени дивни плодови које је тако несебично даривала, толико их је давала да себи никад ништа није остављала.

И тако су Сан и Јава дошли на идеју да јој набаве пријатеља. Али то није било лако као сто су мислили. Свака животиња је имала своју и нико није могао да им помогне. Сви су били заузети. Тражили су и тражили, нису одустајали, али и даље ништа... Ишли су од куће до куће, све могуће су питали, поставили огласе на свако дрво, чак су их расподелили и по поштанским

сандучићима, али и даље ништа..., нико да се јави..., да помогне...

Једнога дана таман што су завршили са поделом писама у суседној шуми, сели мало да се одморе, кад кад оно...неки човек истражује биљке. Мало су га посматрали, и одједном чули неки звук: (зврр, ...зврр, ...зврр, ..., то је телефон)

“Хало, добар дан шефе, ако питате за дрво још га нисам нашао.“ Чује се неко шушкање које није могло да се разуме и он прекине везу. Клекне доле и бризне у плач: “Не, не, неее...Боже...помози...молим те...” Прилазе му Сан и Јава: “Шта је било добри човече?”

А он им одговара: “Морам да нађем најстарије дрво у шуми иначе ћу да изгубим посао, тражим већ данима али ништа, шуме су превелике, а дрва превисока и дрска, све схватају превише лично. Поготово кад их питам за године...”

А Сан му рече: “Не бој се ми знамо једно врло старо дрво које је јако усамљено, можда је она решење. Али шта би радио са њим?”

„Па ,пресадили би га на место где би било заштићено, испред најпосећенијег музеја у граду и оно би било главни експонат као “столетно дрво” и стално би било у центру пажње.“

А Јава рече: “Па то је савршено ,никад више не би била усамљена, хајде да је питамо.“

Кренуше они ка њој. Видевши их срећне, стара маслина их упита: “Здраво, шта вам треба?” А Јава одговара: “Ништа нам не треба, дошли смо да те питамо нешто. Да ли би хтела да

се преселиш испред најпознатијег оближњег природњачког музеја, као главни експонат под именом “столетно дрво”? Више никада не би била усамљена.“ А маслина одговара: “Јој како лепо од вас, али мени је овде добро нисам ја усамљена, видите ја сам у овој шуми више од 100 година и научила сам нешто врло важно. Најлепши је осећај када помогнеш неком у нечему што њему много значи. Е онда се осећаш лепо, а тога у овој дивној шуми има пуно.

А по питању усамљености, па нисте у праву. Ја сам врло срећна а када се осећам усамљено ја одспавам или питам веверице са суседног дрвета да им причувам децу, или испричам причу малим птичицама, а кад нема никога онда обично пишем приче. Ја јако волим децу и желим да се бринем о њима и да помажем другима, тако да ми је врло лепо. А што се тиче вас млади човече вама могу да помогнем јер знам за једно врло усамљено дрво код оближњег језера које је исушено, старо је скоро 200 година. Па шта кажете?” „Значи тако, волите децу“, рече Сан: “Онда имам идеју.” Све се супер завршило, човек је пресадио усамљену врбу до оближњег града и сачувао свој посао

.А маслина је отворила забавиште за сву младунчад тако да родитељи имају времена за себе, а такође су законом захваљујући човеку заштитили маслину и направили стазе до оближњег града да тим путем долазе деца из другог забавишта и слушају приче старе маслине.

Васкрсија Ковачевић, 7.а

“Бурек”

Класичан понедељак...

Устајем из кревета, полузатворених очију, перем зубе, спремам се за школу. Излазим из куће, бициклом крећем до пекаре да купим себи ужину. Улазим у пекару, кад оно, циновски ред. Нема шансе да стигнем у школу на време. Налон протраћених петнаестак минута, стижем на ред и наручујем своје омиљено јело... сласни, масни бурек!

Јурим крај пролазника, машем успут другарима, фркну нека мачка на мене...види види..оде гума на бициклу! ОК нема везе, трчим ја, једном руком бицикл придржавам, у другој руци мирише радост овог јутра.

Улећем у учионицу, видим папир на столу. Мој најећи страх, контролни из математике, за који нисам учио!

После математике, одмор...бурек хладан, хладан, хладан....

Павле Маодуш 7а

“Пси и мачке”

Да ли желите да знате како су пси и мачке постали заклето непријатељи? Зашто се јуре? Е, па због овог (испричане приче).

Кад мало боље размислите, за непријатељства у природи је крив ланац исхране. На пример: мачка и миш (мачка једе миша), кобра и гуштер (кобра једе гуштера и његова јаја), тигрови и газеле (тигровима су грациозне газеле храна). Тако су сви у свађи због ланца исхране, осим пса и мачке. Пас не једе мачку, ни мачка не једе пса.

Питате се: - Зашто су онда непријатељи? Зашто се јуре?

Ето, знам причу о томе. Некад давно су пси и мачке живели у миру. Играли су се и дружили док није почело такмичење у томе ко је бољи. Прво у јачини, ту су пси победили. Затим у спретности, ту су мачке однеле победу. Последње такмичење је било у брзини. Најбржи представници мачака и паса били су потпуно изједначени. Победник није проглашен.

Тада су одлучили да ће се у будуће тркати сваки пас са сваком мачком, кад год се виде. Пси и мачке нису заклети непријатељи како би неко помислио. Они само учествују у трци за титулу најбрже животиње.

Васкрсија Ковачевић, 7.а

Пробудимо старе речи

“Стара имена месеци”

Коложег стиже, ложе се дрва, стиже зима!

Сечко га прати, сече се шума!

Иза њега иде Дерикожа, без хране је стока сва.

Њега мења Лежитрава, да се на траву легне без страха.

Цветањ је месец кад цвета цвеће.

Трешњар корпу првог воћа дарује.

Жетвар је месец за прву жетву.

Њега прати Гумник врели, када се жито са поља на гумно носи.

Гроздобер, месец следећи, грожђе се тада бере.

Октобар је Шумопад јер лишће почиње да жути, црвени и опада.

Студен следи са знаком зиме на себи.

Коледар народним обичајима се диже!

Калина Петрић, 7.а

“Пробудимо успаване речи”

(Нови дан)

Кад на небу Месец зађе

И Сунце покаже свој лик

Зна то светло да нас нађе

И узвикне свој крик

Погледај једаред у небо мало ти

Видећеш да због Сунца све може заблистати.

И канда можеш да барем једном

Да осмехнеш се ти

Јер знаш да ће бити вредно

Да нови дан ћеш видети.

Чућеш ларму деце

Како играју се
Ко на небу звезде
И схватићеш да један осмех може
Променути све.

Ја уистину знам
Да дану брзо доћи ће крај
Али ти чекај нови дан
И никад не одустај.

Наташа Грбић, 6.а

“Пробудимо успаване речи”

Бејаше једном један ђед по имену Србољуб. Живео је у малом месту Крупањ. Имао је стару кућу и ата Антонија, и једну шишу.

Нико у митеву није имао јаспуг осим Миланчета, комшије. Ни Србољуб, ни цео мивет нису имали никакве вајде од Миланчета. Додуше, једном је Србољубу дао грашу, да оде и улови му зеца. Заузврат је Србољуб добио мало мива. Миланче је све око себе називао божјахима. Био је бена, бецкаст и никоме није пружао индат.

Миланче је после отишао да живи у други град. Ништа више не имаде ту где је био.

Србољубу је коњ Антоније био најдражи на свету. Тако је то било у давна времена.

Вања Видовић, б.а

“Пролеће и дилеме”

Имам једног зеца

И једног кеца

Зец се зове Смоки

Нема воки-токи

Кец је из физике

Страх ме маме шизике

Поправићу кеца

И нахранити зеца

Михаило Видовић, 6.а

“Свет је округао, а не коцкаст”

Свет нису телефони,

Већ природа чиста

И цвеће што у њој блиста

Свет нису игрице,

Већ пријатељи твоји

Кад ти помоћ треба

Они су хероји

Свет са интернетом није бољи

Али ту је породица

Са њом је најбоље

Свет је лепо место

У коме људи живе

Због тога су поносни

И њиме се диве

Милица Дамјанац, 5а

“Табла је моја слобода”

“Свет”

Стајала сам пред њим тако непомично, нисам знала шта да радим, шта да мислим и било је све тако хаотично.

Била сам збуњена, као да је време стало, цео живот ми се преокренуо. Нисам знала да ли да останем у овом свету или да се вратим у реалност.

Одједном се окренуо и отишао. Потрчала сам за њим у нади да ћу га стићи, али то је био погрешан пут, онај који води у реалност. Мислила сам да ћу свету из снова поново прићи, да ће ми отворити врата и дати другу шансу, али не, то се није десило.

Кренула је јака олуја, људи су бежали на све стране, нисам могла препознати свет из ког сам дошла.

Све у мени се срушило и одједном нестало. Понекад сам и маштала о другом свету, свету из снова где се чуда дешавају.

Сањала сам да летим у њему, да сунце сија, а поветарац њише гране дрвећа.

Уместо тога, пада киша, људи беже, свако на своју страну.

Па тако сад бар знам да ако икад добијем другу шансу за бољи свет, нећу је протраћити као прву, јер таква прилика се не пропушта.

Калина Петрић 6.а

“Ако боје нестану”

Да боје нестану

Да боја нема

Јооој , веруј ми, не знаш пта ти се спрема

Свет без боја, свет није

Јер се све у бојама крије

Пролећа, јесени, лета изиме, без боја не би било

Све што значе, у бојама се скриво

Каква је срећа

Пут боја гледати у оку мом

У оку твој

Васкрсија Ковачевић, 5.а

Основна школа ``Јован јовановић Змај``

Пустолов у Кањижи

прва верзија драмског текста

Школска година 2016/2017

Сцена прва

Глумац1 (појављује се на сцени, разгледа собу, нешто гунђа себи у браду..из ћошка вуче фотелју на средину сцене, помера је десно..труди се да прескочиранац , хоклицу , лопту..и још понешто на поду)

Узима ипак, једну књигу са пода.Чита: Пустолов

Разгледа књигу, отвара је затвара..и ставља на полицу

У углу стоји лампа..чује се музика.Чује се комешање, разни гласови, као да допиру из неког дворишта у коме се деца играју. Чује се лупа врата.

Улазе глумац 2 и глумац 3

Г2 Откуд сад мрак. Послали нас по глобус.Послали нас по карту света..УлицаТиха број 18. А овде ни прозора ни лампе и тог неког типа..како се оно беше зваше...

Г3 Пустолов, тако некако откуд знам ..ваљда му то надимак..

...чек чек ево прекидач

Упали се светло на позорници (опет Глумци разгледају просторију..)

Говоре у исто време..

Хало, Има ли кога....Господине Пустолове!!!!

(улази Пустолов)

Г1 Да да Кога ми ту видимо? Господин Пустолов драге даме и господо! Ево драге даме и господо...

Нема кратке панталоне, због закрпа на коленима

Носи кратке рукаве, због природе свог заната. Мало мало па засучи рукаве, па спусти, па засучи па спусти...дојадило јесте да је мало свеже док се подмазује Северни пол, али је практичније...

Од прибора поседује Ранац. У њему је под обавезно вода у праху и неколико гвоздених клинова за клин чорбу,

ЧујусегласОВИ ИЗ ПУБЛИКЕ

Пустолове, шкрипи ћерам!

Пустолове, погледај ко је на бунару!

А где зека пије воду?

А у ком жбуну лежи зец?

Помози, очепило пиле Радована!

Зашто је Мала Крсна а Велика Моштаница?

Пустолове, одоше гуске у маглу!

Г3 Сретох неке Географе на пропутовању кроз сахарске фатаморгане. Да ли их познајете лично или из виђења?

Пустолов Не једите ме!

Г2 (у поверењу) Немој даље о тој теми. Отвориће теглу са пешчаном олујом, или са мећавом,,не једимо га!

Пустолов Ма узећу теглу са торнадом! ..Чарке са тим географима стално.

Г2 (се обраћа публици) Шта ако оде пустолов у Бели Свет, а морско дно се пробуши?

(Публика..А море исуши)

Шта ако полутар начнерђа? (Па попусти)

А сећамо се још оне приче о шареном мору?

(То му Географи сместили.Офарбали море, само да му напакосте)

Пустолов ..Ех, Због тих Географа стално носим санке са собом.Увек желе да ме насанкају.Ипак би било боље да вам испричам причу о Кањижи.

Сцена друга

Г 2 Имате ли неке приче за нас?

Г3 Да чујемо, да чујемо!

Г1 Свашта смо чули о том граду..Као да је из неке бајке

Пустолов Није из бајке већ са Тисе. Кад је летњи распуст , многи се крај те реке нађу

Г1 Јесте,Ту се може сместити..ко у кампу ко у чамцу..ко забаца удицу...ко како

Г2 Неко послушкује реку

Г3 Неко скупља шкољке

Пустолов..Ма..шта да вам кажем Била нека деца, па кренула на Тису...па чамцем дошли на сред Тисе..и неки од паметњаковића стаде на прамац..па би да скочи, заборавио да није риба

Г2..и чамац се умало не преврну..читали смо из оне поруке из боце у среду

Пустолов јесте..по свету сам ишао од једног краја до другог, ал такво друштванце не упознах

Г1 А мени је једна Нађа причала како воли да пеца на Тиси. И тада посматра мутно зелену воду коју покреће ветар.Каже како прија поглед на кајаке и чамце.

Г1 И ја познајем Нађу. Мени је испричала како јој се једног јутра на Тиси учинило да су сви њени проблеми нестали. Нправила је бродић од папира и пустила га низ воду.

Пустолов Био и неки Павле.. Каже једном их је тата све изненадио. Дошао са посла па с неба па у ребра Пакујте се..Идемо на базен!

Г3 Павле мој комшија..знам за причу..Каже само што му срце није искочило из груди, те пакуј ово, те спреми оно..те да ли смо све искључили..Мислио је да ће пући од узбуђења

Пустолов Није чудо..Прво купањ на Тиси..Онолико људи на једном месту

Г2 А оно кад су неки хтели да пливају, а муљ их дочекао...

Пустолов..а знате ли како се бацају жабице у воду

Г1 мислите мале жабе

Ф2 Мислите пуноглавци

Пустолов објаснићу вам..поћимо...

Публика А хоће ли бити ћевапа..

Или гулаша

А хладне лимунаде и сладоледа

Пустолооовеее ево Географааааа..Ево леда са Северноог мооорааа

Пустолооовеее чекајте и нааас

(Текст је настао као део пројекта. Читали смо роман "Пустолов Владимира Андрића и песму "Тиса" Стевана Раичковића. Тема за писмени задатаки драмски текст су били резултат креативног читања)

(Читање романа "Том Сојер", писца Марка Твена, подстакло је ученике на заједнички рад. Могли су да се одределе између поезије, приче, или кратке анегдоте)

ТОМ СОЈЕР

Том радознао био је,
и у авантуре стално ишао је.

Он Хака имао је ,
и из школе стално бежао је.

Истину говорио није,
кући никад био није.

Тетку стално лагао је,
а увек некако извукао се.

У Бекицу заљубио се,
и после верио је.

Бекица наљутила се,
а Том изнервирао се.

У школи увек батине добијао је,
а кући са модрицама ишао је.

Сав црвен био је,
а своје тајне крио је.

ПОТРАГА ЗА БЛАГОМ

Том од куће побегао,
и на острво одбегао.

Повео он Хака,
у истраживањ блага.

Њима је драго ,
што траже благо.

Тамо било им је забавно,
а кући ишли би су драго.

Копали су и копали,
док благо нису ископали.

Док кући нису стигли,
благо су крили.

Свима су причу испричали,

и сви су им се дивили.

Они богати постали су,
и све нас изненадили су.

БОРАВАК У ПЕЋИНИ

Они ушли су у пећину,
било је страшно рећи ћу.

Они пут су знали,
и помоћ нису звали.

Код водопада отишли,
и све их обишли.

Индијанца Џоа видели,

а они му се нису свидели.

Они почели да беше ,

а трчање им је ишло све теже и теже.

Том и Ребека су стали,

и зато су и пали.

Излаз почели да траже,

а Том успео да га нађе.

Они били су срећни,

а родитељи су их чекали седећи.

ученици 5а, школска година 2021/2022

Кањижа, септембар 2022. године

